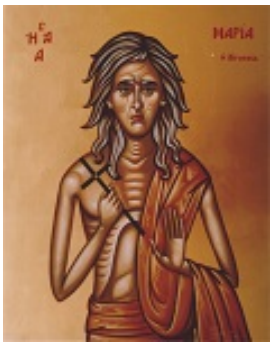
Οσία Μαρία η Αιγυπτία

Επισκεφτείτε τον ιστοχώρο μας στην διεύθυνση: http://www.saint.gr/156/saint.aspx για περισσότερες πληροφορίες για τον βίο (ονόματα, βίντεο, ακολουθίες, φωτογραφίες κτλ) καθώς και για τυχών ενημερώσεις - διορθώσεις.

Τελευταία ενημέρωση βιογραφίας: N/A
Δημιουργία εγγράφου: 11/11/2026 06:33:24

Σύνοψη

Τύπος εορτής: Εορτάζει στις 1 Απριλίου εκάστου έτους.

Ημ/νια Βίου: N/A

Βιογραφία

Ἀπῆρε πνεῦμα, σάρξ ἀπερρύη πάλαι.
Τὸν ὅστινον γῆ κρύπτε νεκρὸν Μαρίας.
Πρώτῃ Ἀπριλίου Μαρίη θάνεν εὖχος ἐρήμου.

Τον βίο της Οσίας Μαρίας της Αιγυπτίας συνέγραψε ο Άγιος Σωφρόνιος Πατριάρχης Ιεροσολύμων (τιμάται 11 Μαρτίου), ο οποίος συνέγραψε διάφορα ασκητικά και υμνογραφικά κείμενα που διαποτίζονται από το πνεύμα της Ορθοδόξου θεολογίας και της ασκητικής παραδόσεως.

Η Οσία Μαρία γεννήθηκε στην Αίγυπτο και έζησε κατά τους χρόνους του αυτοκράτορα Ιουστινιανού (527 - 565 μ.Χ.). Από τα δώδεκα χρόνια της πέρασε στην Αίγυπτο μια ζωή ασωτίας, αφού από την μικρή αυτή ηλικία διέφθειρε την παρθενία της και είχε ασυγκράτητο και αχόρταγο το πάθος της σαρκικής μείξεως. Ζώντας αυτήν την ζωή δεν εισέπραττε χρήματα, αλλά απλώς ικανοποιούσε το πάθος της. Η ίδια ξαγορεύθηκε στον Αββά Ζωσιμά ότι διετέλεσε: «δημόσιον προκείμενη τῆς ἀσωτίας ὑπέκκαυμα, οὐ δόσεως τινός, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἕνεκεν», κάνοντας δηλαδή το έργο της δωρεάν, «ἐκτελοῦσα τὸ ἐν ἐμοὶ καταθύμιον». Και όπως του απεκάλυψε, είχε ακόρεστη επιθυμία και ακατάσχετο έρωτα να κυλιέται στο βόρβορο που ήταν η ζωή της και σκεπτόταν έτσι ντροπιάζοντας την ανθρώπινη φύση.

Λόγω της άσωτης ζωής και της σαρκικής επιθυμίας που είχε, κάποια φορά ακολούθησε τους προσκυνητές που πήγαιναν στα Ιεροσόλυμα για να προσκυνήσουν τον Τίμιο Σταυρό. Και αυτό το έκανε, όχι για να προσκυνήσει τον Τίμιο Σταυρό, αλλά για να έχει πολλούς εραστές που θα ήταν έτοιμοι να ικανοποιήσουν το πάθος της. Περιγράφει δε και η ίδια ρεαλιστικά και τον τρόπο που επιβιβάστηκε στο πλοιάριο. Και, όπως η ίδια αποκάλυψε, κατά την διάρκεια του ταξιδιού της δεν υπήρχε είδος ασέλγειας από όσα λέγονται και δεν λέγονται, του οποίου δεν έγινε διδάσκαλος σε εκείνους τους ταλαίπωρους ταξιδιώτες. Και η ίδια εξέφρασε την απορία της για το πώς η θάλασσα υπέφερε τις ασωτίες της και γιατί η γη δεν άνοιξε το στόμα της και δεν την κατέβασε στον άδη, επειδή είχε παγιδεύσει τόσες ψυχές. Κατά την διάρκεια του ταξιδιού αυτού δεν αρκέστηκε στο ότι διέφθειρε τους νέους, αλλά διέφθειρε και πολλούς άλλους από τους κατοίκους της πόλεως και τους ξένους επισκέπτες. Και στα Ιεροσόλυμα που πήγε κατά την εορτή του Τιμίου Σταυρού, περιφερόταν στους δρόμους «ψυχᾶς νέων ἀγρεύουσα».

Αισθάνθηκε όμως, βαθιά μετάνοια από ένα θαυματουργικό γεγονός. Ενώ εισερχόταν στο ναό για να προσκυνήσει το Ξύλο του Τιμίου Σταυρού, κάποια δύναμη την εμπόδισε να προχωρήσει. Στην συνέχεια στάθηκε μπροστά σε μία εικόνα της Παναγίας, έδειξε μεγάλη μετάνοια και ζήτησε την καθοδήγηση και βοήθεια της Παναγίας. Με την βοήθεια της Θεοτόκου εισήλθε ανεμπόδιστα αυτή την φορά στον ιερό ναό και προσκύνησε τον Τίμιο Σταυρό. Στην συνέχεια, αφού ευχαρίστησε την Παναγία, άκουσε φωνή που την προέτρεπε να πορευθεί στην έρημο, πέραν του Ιορδάνου. Αμέσως ζήτησε την συνδρομή και την προστασία της Θεοτόκου και ήρε τον δρόμο της προς την έρημο, αφού προηγουμένως πέρασε από την ιερά μονή του Βαπτιστού στον Ιορδάνη ποταμό και κοινώνησε των Αχράντων Μυστηρίων. Στην έρημο έζησε σαράντα επτά χρόνια, χωρίς ποτέ να συναντήσει άνθρωπο.

Κατά τα πρώτα δεκαεπτά χρόνια στην έρημο, πάλεψε πολύ σκληρά για να νικήσει τους λογισμούς και τις επιθυμίες της, ουσιαστικά για να νικήσει τον διάβολο που την πολεμούσε με τις αναμνήσεις της προηγούμενης ζωής.

Η Οσία ζούσε δεκαεπτά χρόνια στην έρημο «θηρσὶν ἀνημέροις ταὶς ἀλόγοις ἐπιθυμίαις πυκτεύουσα». Είχε πολλές επιθυμίες φαγητών, ποτών και «πορνικῶν ἀσμάτων» και πολλούς λογισμούς που την ωθούσαν προς την πορνεία. Όμως, όταν ερχόταν κάποιος λογισμός μέσα της, έπεφτε στην γη, την έβρεχε με δάκρυα και δεν σηκωνόταν από τη γη «ἕως ὅτου τὸ φῶς ἐκεῖνο τὸ γλυκὺ περιέλαμψεν καὶ τοὺς λογισμοὺς τοὺς ἐνοχλοῦντας μοὶ ἐδίωξεν». Συνεχώς προσευχόταν στην Παναγία, την οποία είχε εγγυήτρια της ζωής της μετανοίας που έκανε. Το ιμάτιό της σχίσθηκε και καταστράφηκε και έκτοτε παρέμεινε γυμνή. Καιγόταν από τον καύσωνα και έτρεμε από τον παγετό και «ὡς πολλάκις μὲ χαμαὶ πεσοῦσαν ἄπνουν μείναι σχεδὸν καὶ ἀκίνητον».

Ύστερα από σκληρό αγώνα, με τη Χάρη του Θεού και την συνεχή προστασία της Παναγίας, ελευθερώθηκε από τους λογισμούς και τις επιθυμίες, οπότε μεταμορφώθηκε το λογιστικό και παθητικό μέρος της ψυχής της, καθώς επίσης εθεώθηκε και το σώμα της.

Λόγω της μεγάλης πνευματικής της καταστάσεως στην οποία έφθασε η Οσία Μαρία, έλαβε από τον Θεό το διορατικό χάρισμα.

Ήταν γυμνή αλλά το σώμα της υπερέβη τις ανάγκες της φύσεως. Λέγει η ίδια: «Γυνὴ γὰρ εἰμί, καὶ γυμνή, καθάπερ ὁρᾷς, καὶ τὴν αἰσχύνην τοῦ σώματός μου ἀπερικάλυπτον ἔχουσα». Το σώμα τρεφόταν με τη Χάρη του Θεού: «Τρέφομαι γὰρ καὶ σκέπτομαι τῷ ρήματι τοῦ Θεοῦ διακρατοῦντος τὰ σύμπαντα». Στη περίπτωσή της, όπως και σε άλλες περιπτώσεις Αγίων, παρατηρούμε ότι αναστέλλονται οι ενέργειες του σώματος. Αυτή η αναστολή των σωματικών ενεργειών οφειλόταν στο ότι η ψυχή της δεχόταν την ενέργεια του Τριαδικού Θεού και αυτή η θεία ενέργεια διαπορθμευόταν και στο σώμα της: «Ἀρκεὶν εἰποῦσα τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος, ὥστε συντηρεὶν τὴν οὐσίαν τῆς ψυχῆς ἀμίαντον».

Εκείνη την περίοδο ασκήτευε σε ένα μοναστήρι ο Ιερομόναχος Αββάς Ζωσιμάς (τιμάται 4 Απριλίου), που ήταν κεκοσμημένος με αγιότητα βίου. Έβλεπε θεία οράματα, καθώς του είχε δοθεί το χάρισμα των θείων ελλάμψεων, λόγω του ότι ζούσε μέχρι τα πενήντα τρία του χρόνια με μεγάλη άσκηση και ήταν φημισμένος στην περιοχή του. Τότε, όμως, εισήλθε μέσα του ένας λογισμός κάποιας πνευματικής υπεροψίας, για το αν δηλαδή υπήρχε άλλος μοναχός που θα μπορούσε να τον ωφελήσει ή να του διδάξει κάποιο καινούργιο είδος ασκήσεως. Ο Θεός, για να τον διδάξει και να τον διορθώσει, του αποκάλυψε ότι κανένας άνθρωπος δεν μπορεί να φθάσει στην τελειότητα. Και στην συνέχεια του υπέδειξε να πορευθεί σε ένα μοναστήρι που βρισκόταν κοντά στον Ιορδάνη ποταμό.

Ο Αββάς Ζωσιμάς υπάκουσε στην φωνή του Θεού και πήγε στο μοναστήρι του Αγίου Ιωάννου του Βαπτιστού, που του υποδείχθηκε. Εκεί συνάντησε τον ηγούμενο και τους μοναχούς, και διέκρινε ότι ακτινοβολούσαν τη Χάρη και την αγάπη του Θεού, ζώντας έντονη μοναχική ζωή με ακτημοσύνη, με μεγάλη άσκηση και αδιάλειπτη προσευχή.

Στο μοναστήρι αυτό υπήρχε ένας κανόνας. Σύμφωνα με αυτόν, την Κυριακή της Τυρινής προ της ενάρξεως της Μεγάλης Σαρακοστής, αφού οι μοναχοί κοινωνούσαν των Αχράντων Μυστηρίων, προσεύχονταν και ασπάζονταν μεταξύ τους, και έπειτα ελάμβαναν ο καθένας τους μερικές τροφές και έφευγαν στην έρημο πέραν του Ιορδάνου, για να αγωνισθούν κατά την περίοδο της Τεσσαρακοστής τον αγώνα της ασκήσεως. Επέστρεφαν δε στο μοναστήρι την Κυριακή των Βαΐων, για να εορτάσουν τα Πάθη, τον Σταυρό και την Ανάσταση του Χριστού. Είχαν ως κανόνα να μην συναντά κανείς τον άλλο αδελφό στην έρημο και να μην τον ερωτά, όταν επέστρεφαν, για το είδος της ασκήσεως που έκανε την περίοδο αυτή.

Αυτόν τον κανόνα εφάρμοσε και ο Αββάς Ζωσιμάς. Αφού έλαβε ελάχιστες τροφές, βγήκε από το μοναστήρι και πορεύθηκε στην έρημο, έχοντας την επιθυμία να εισέλθει όσο μπορούσε πιο βαθειά σε αυτή, με την ελπίδα μήπως συναντήσει κάποιον ασκητή που θα τον βοηθούσε να φθάσει σε αυτό που ποθούσε. Πορευόταν προσευχόμενος και τρώγοντας ελάχιστα. Κοιμόταν δε όπου ευρισκόταν.

Είχε περπατήσει μία πορεία είκοσι ημερών όταν, κάποια στιγμή που κάθισε να ξεκουραστεί και έψελνε, είδε στο βάθος μια σκιά που έμοιαζε με ανθρώπινο σώμα. Στην αρχή θεώρησε ότι ήταν δαιμονικό φάντασμα, αλλά έπειτα διαπίστωσε ότι ήταν άνθρωπος. Αυτό το ον που έβλεπε ήταν γυμνό, είχε μαύρο σώμα - το σώμα αυτό προερχόταν από τις ηλιακές ακτίνες - και είχε στο κεφάλι του λίγες άσπρες τρίχες, που δεν έφθαναν πιο κάτω από τον λαιμό. Ο Αββάς Ζωσιμάς έβλεπε την Οσία Μαρία, την ώρα που προσευχόταν. Η Οσία Μαρία η Αιγυπτία ασκούσε την αδιάλειπτη προσευχή και μάλιστα ο Αββάς Ζωσιμάς την είδε όταν εκείνη ύψωσε τα μάτια της στον ουρανό και άπλωσε τα χέρια της και «ἤρξατο εὔχεσθαι ὑποψιθυρίσουσα, φωνὴ δὲ αὐτῆς οὐκ ἠκούετο ἔναρθρος». Και σε κάποια στιγμή, ενώ εκείνος καθόταν σύντρομος, «ὁρᾷ αὐτὴν ὑψωθείσαν ὡς ἕνα πῆχυν ἀπὸ τῆς γῆς καὶ τῷ ἀέρι κρεμαμένην καὶ οὕτω προσεύχεσθαι».

Ο Αββάς Ζωσιμάς προσπάθησε να πλησιάσει, για να διαπιστώσει τι ήταν αυτό που έβλεπε, αλλά το ανθρώπινο εκείνο ον απομακρυνόταν. Έτρεχε ο Αββάς Ζωσιμάς, έτρεχε και εκείνο. Και ο Αββάς κραύγαζε με δάκρυα προς αυτό ώστε να σταματήσει, για να λάβει την ευλογία του. Εκείνο όμως δεν ανταποκρινόταν. Μόλις έφθασε ο Αββάς σε κάποιο χείμαρρο και απόκαμε, εκείνο το ανθρώπινο ον αφού τον αποκάλεσε με το μικρό του όνομα, πράγμα που προκάλεσε μεγάλη εντύπωση στον Αββά, του είπε ότι δεν μπορεί να γυρίσει και να τον δει κατά πρόσωπο, γιατί είναι γυναίκα γυμνή και έχει ακάλυπτα τα μέλη του σώματός της. Τον παρακάλεσε, αν θέλει, να της δώσει την ευχή του και να της ρίξει ένα κουρέλι από τα ρούχα του, για να καλύψει το γυμνό σώμα της. Ο Αββάς έκανε ότι του είπε και τότε εκείνη στράφηκε προς αυτόν. Ο Αββάς αμέσως γονάτισε για να λάβει την ευχή της, ενώ το ίδιο έκανε και εκείνη. Και παρέμειναν και οι δύο γονατιστοί «ἕκαστος ἐξαιτῶν εὐλογῆσαι τὸν ἕτερον».

Επειδή ο Αββάς αναρωτιόταν μήπως έβλεπε μπροστά του κάποιο άυλο πνεύμα, εκείνη διακρίνοντας τους λογισμούς του, του είπε ότι είναι αμαρτωλή, που έχει περιτειχισθεί από το άγιο Βάπτισμα και είναι χώμα και στάχτη και όχι άυλο πνεύμα.

Η Οσία Μαρία κατά την συνάντηση αυτή, αφού αποκάλυψε όλη την ζωή της, ζήτησε από τον Αββά Ζωσιμά να έλθει κατά την Μεγάλη Πέμπτη της επόμενης χρονιάς, σε έναν ορισμένο τόπο στην όχθη του Ιορδάνη ποταμού, κοντά σε μια κατοικημένη περιοχή, για να την κοινωνήσει, ύστερα από πολλά χρόνια μεγάλης μετάνοιας που μεταμόρφωσε την ύπαρξή της. «Καὶ νῦν ἐκείνου ἐφίεμαι ἀκατασχέτω τῷ ἔρωτι», του είπε, δηλαδή είχε ακατάσχετο έρωτα να κοινωνήσει του Σώματος και του Αίματος του Χριστού.

Ο Αββάς Ζωσιμάς επέστρεψε στο μοναστήρι χωρίς να πει σε κανένα τι ακριβώς συνάντησε, σύμφωνα άλλωστε και με τον κανόνα που υπήρχε σε εκείνη την ιερά μονή. Όμως, συνεχώς παρακαλούσε τον Θεό να τον αξιώσει να δει και πάλι «τὸ ποθούμενον πρόσωπον» την επόμενη χρονιά και μάλιστα ήταν στεναχωρημένος γιατί δεν περνούσε ο χρόνος, καθώς ήθελε όλος αυτός ο χρόνος να ήταν μία ημέρα.

Το επόμενο έτος ο Αββάς Ζωσιμάς από κάποια αρρώστια δεν μπόρεσε να βγει από το μοναστήρι στην έρημο, όπως έκαναν οι άλλοι πατέρες στην αρχή της Σαρακοστής και έτσι παρέμεινε στο μοναστήρι. Και την Κυριακή των Βαΐων, όταν είχαν επιστρέψει οι άλλοι πατέρες της Μονής, εκείνος ετοιμάσθηκε να πορευθεί στον τόπο που του είχε υποδείξει η Οσία, για να την κοινωνήσει.

Την Μεγάλη Πέμπτη πήρε μαζί του σε ένα μικρό ποτήρι το Σώμα και το Αίμα του Χριστού, πήρε μερικά σύκα και χουρμάδες και λίγη βρεγμένη φακή και βγήκε από το μοναστήρι για να συναντήσει την Οσία Μαρία. Επειδή όμως εκείνη αργοπορούσε να έλθει στον καθορισμένο τόπο, ο Αββάς προσευχόταν στον Θεό με δάκρυα να μην του στερήσει λόγω των αμαρτιών του την ευκαιρία να τη δει εκ νέου.

Μετά την θερμή προσευχή την είδε από την άλλη πλευρά του Ιορδάνη ποταμού, να κάνει το σημείο του Σταυρού, να πατά πάνω στο νερό του ποταμού «περιπατοῦσαν ἐπὶ τῶν ὑδάτων ἐπάνω καὶ πρὸς ἐκεῖνον βαδίζουσαν». Στην συνέχεια η Οσία τον παρακάλεσε να πει το Σύμβολο της Πίστεως και το «Πάτερ ἡμῶν». Ακολούθως ασπάσθηκε τον Αββά Ζωσιμά και κοινώνησε των ζωοποιών Μυστηρίων. Έπειτα ύψωσε τα χέρια της στον ουρανό, αναστέναξε με δάκρυα και είπε: «Νῦν ἀπολύεις τὴν δούλη σου, ὦ Δέσποτα, κατὰ τὸ ρῆμά σου ἐν εἰρήνῃ, ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου».

Στην συνέχεια, αφού τον παρακάλεσε να έλθει και το επόμενο έτος στο χείμαρρο που την είχε συναντήσει την πρώτη φορά, ζήτησε την προσευχή του. Ο Αββάς άγγιξε τα πόδια της Οσίας, ζήτησε και αυτός την προσευχή της και την άφησε να φύγει «στένων καὶ ὀδυρόμενος», διότι τολμούσε «κρατῆσαι τὴν ἀκράτητον». Εκείνη έφυγε κατά τον ίδιο τρόπο με τον οποίο ήλθε, πατώντας δηλαδή πάνω στα νερά του Ιορδάνη ποταμού.

Το επόμενο έτος, σύμφωνα και με την παράκληση της Οσίας, ο Αββάς βιαζόταν να φθάσει «πρὸς ἐκεῖνο τὸ παράδοξο θέαμα». Αφού βάδισε πολλές ημέρες και έφθασε στον τόπο εκείνο, έψαχνε «ὡς θηρευτὴς ἐμπειρότατος» να δει «τὸ γλυκύτατο θήραμα», την Οσία του Θεού. Όμως δεν την έβλεπε πουθενά. Τότε άρχισε να προσεύχεται στον Θεό κατανυκτικά: «Δεῖξον μοί, Δέσποτα, τὸν θησαυρόν σου τὸν ἄσυλον, ὃν ἐν τῇδε τῇ ἐρήμῳ κατέκρυψας, δεῖξον μοί, δέομαι, τὸν ἐν σώματι ἄγγελον, οὐ οὐκ ἔστιν ὁ κόσμος ἀπάξιος». Για τον Αββά Ζωσιμά η Οσία Μαρία ήταν άθικτος θησαυρός, άγγελος μέσα σε σώμα, που ο κόσμος δεν ήταν άξιος να τον έχει. Και προσευχόμενος με τα λόγια αυτά είδε «κεκειμένην τὴν Ὁσίαν νεκράν, καὶ τᾶς χεῖρας οὕτως ὥσπερ ἔδει τυπώσασαν καὶ πρὸς ἀνατολᾶς ὅρασαν κειμένην τὸ σχήματι». Βρήκε δε και δική της γραφή που έλεγε: «Θάψον, ἀββᾶ Ζωσιμᾶ, ἐν τούτῳ τὸ τόπω τῆς ταπεινῆς Μαρίας τὸ λείψανον, ἀποδὸς τὸν χοῦν τῷ χοΐ, ὑπὲρ ἐμοῦ διὰ παντὸς πρὸς τὸν Κύριον προσευχόμενος, τελειωθείσης, μηνὶ Φαρμουθὶ (κατ' Αἰγυπτίους, ὅπως ἐστὶ κατὰ Ρωμαίους Ἀπρίλιος), ἐν αὐτῇ δὲ τὴ νυκτὶ τοῦ πάθους τοῦ σωτηρίου, μετὰ τὴν τοῦ θείου καὶ μυστικοῦ δείπνου μετάληψιν». Την βρήκε δηλαδή νεκρή, κείμενη στην γη, με τα χέρια σταυρωμένα και βλέποντας προς την ανατολή. Συγχρόνως βρήκε και γραφή που τον παρακαλούσε να την ενταφιάσει.

Η Οσία κοιμήθηκε την ίδια ημέρα που κοινώνησε, αφού είχε διασχίσει σε μία ώρα απόσταση την οποία διήνυσε το επόμενο έτος ο Αββάς Ζωσιμάς σε είκοσι ημέρες. Γράφει ο Άγιος Σωφρόνιος: «καὶ ἥνπερ ὥδευσεν ὁδὸν Ζωσιμᾶς διὰ εἴκοσι ἡμερῶν κοπιῶν, εἰς μίαν ὥραν Μαρίαν διέδραμεν καὶ εὐθὺς πρὸς τὸν Θεὸν ἐξεδήμησεν». Το σώμα της είχε αποκτήσει άλλες ιδιότητες, είχε μεταμορφωθεί.

Στην συνέχεια ο Αββάς Ζωσιμάς, αφού έκλαψε πολύ και είπε ψαλμούς κατάλληλους για την περίσταση, «ἐποίησεν εὐχὴν ἐπιτάφιον». Και μετά με μεγάλη κατάνυξη, «βρέχων τὸ σῶμα τοὶς δακρύσι» επιμελήθηκε τα της ταφής. Επειδή, όμως, η γη ήταν σκληρή και ο ίδιος ήταν προχωρημένης ηλικίας, γι' αυτό δεν μπορούσε να την σκάψει και βρισκόταν σε απορία. Τότε «ὁρᾷ λέοντα μέγαν τῷ λειψάνῳ τῆς Ὁσίας παρεστώτα καὶ τὰ ἴχνη αὐτῆς ἀναλείχοντα», δηλαδή είδε ένα λιοντάρι να στέκεται δίπλα στο λείψανο της Οσίας και να γλείφει τα ίχνη της. Ο Αββάς τρόμαξε, αλλά το ίδιο το λιοντάρι «οὐχὶ τοῦτον τοὶς κινήμασι μόνον ἀσπαζόμενον, ἀλλὰ καὶ προθέσει», δηλαδή το ίδιο το λιοντάρι καλόπιανε τον Αββά και τον παρακινούσε και με τις κινήσεις του και με τις προθέσεις του, να προχωρήσει στον ενταφιασμό της. Λαμβάνοντας ο Αββάς θάρρος από το ήμερο του λιονταριού, το παρακάλεσε να σκάψει αυτό το ίδιο τον λάκκο, για να ενταφιασθεί το ιερό λείψανο της Οσίας Μαρίας, επειδή εκείνος αδυνατούσε. Το λιοντάρι υπάκουσε. «Εὐθὺς δὲ ἅμα τῷ σώματι θαπτόμενο», δηλαδή με τα μπροστινά του πόδια έσκαψε το λάκκο, όσο έπρεπε, για να ενταφιασθεί το σκήνωμα της Οσίας Μαρίας.

Ο ενταφιασμός της Οσίας έγινε προσευχομένου του Αββά Ζωσιμά και του λιονταριού «παρεστῶτος». Μετά τον ενταφιασμό έφυγαν και οι δύο, «ὁ μὲν λέων ἐπὶ τὰ ἔνδον τῆς ἐρήμου ὡς πρόβατον ὑπεχώρησε. Ζωσιμᾶς δὲ ὑπέστρεψεν, εὐλογῶν καὶ αἰνῶν τὸν Θεὸν ἡμῶν».

Και ο Άγιος Σωφρόνιος, Πατριάρχης Ιεροσολύμων, καταλήγει ότι έγραψε αυτό το βίο «κατὰ δύναμιν» και «τῆς ἀληθείας μηδὲν προτιμῆσαι θέλων».

Ο βίος της Οσίας Μαρίας της Αιγυπτίας, δείχνει πως μία πόρνη μπορεί να γίνει κατά Χάριν θεός, πως ο άνθρωπος μπορεί να γίνει άγγελος εν σώματι και πως η κατά Χριστόν ελπίδα μπορεί να αντικαταστήσει την υπό του διαβόλου προερχόμενη απόγνωση. Στο πρόσωπο της Οσίας Μαρίας της Αιγυπτίας βλέπουμε τον άνθρωπο που αναζητά την ηδονή και κυνηγά τους ανθρώπους για την ικανοποίησή τους, αλλά όμως με τη Χάρη του Θεού μπορεί να εξαγιασθεί τόσο πολύ, ώστε να φθάσει στο σημείο να την κυνηγούν οι Άγιοι για να λάβουν την ευλογία της και να ασπασθούν το τετιμημένο της σώμα, καθώς επίσης να τη σέβονται και τα άγρια ζώα.

Η Οσία Μαρία η Αιγυπτία με την μετάνοιά της, την βαθιά της ταπείνωση, την υπέρβαση εν Χάριτι του θνητού και παθητού σώματός της, αφ' ενός μεν προσφέρει μια παρηγοριά σε όλους τους ανθρώπους, αφ' ετέρου δε ταπεινώνει εκείνους που υπερηφανεύονται για τα ασκητικά τους κατορθώματα. Δεν ημέρωσε μόνο τα άγρια θηρία που υπήρχαν μέσα της, δηλαδή τα άλογα πάθη, αλλά υπερέβη όλα τα όρια της ανθρώπινη φύσεως και ημέρωσε ακόμη και τα άγρια θηρία της κτίσεως.

Αυτός είναι ο σκοπός και ο πλούτος της ενανθρωπίσεως του Χριστού, που φυλάσσεται μέσα στην Εκκλησία. Με την αποκαλυπτική θεολογία και την εν Χριστώ ζωή ο άνθρωπος μπορεί να μεταμορφωθεί ολοκληρωτικά.

Η Εκκλησία τιμά την μνήμη της Οσίας Μαρίας της Αιγυπτίας και την Ε' Κυριακή των Νηστειών.

Λειτουργικά κείμενα

Ἀπολυτίκιον

Ἦχος πλ. α’. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Φωτισθεῖσα ἐνθέως Σταυροῦ τὴ χάριτι, τῆς μετανοίας ἐδείχθης φωτοφανῆς λαμπηδών, τῶν παθῶν τὸν σκοτασμὸν λιποῦσα πάνσεμνε, ὅθεν ὡς ἄγγελος Θεοῦ, Ζωσιμᾶ τῷ ἱερῷ, ὡράθης ἐν τὴ ἐρήμω, Μαρία «Ὅσιε Μῆτερ» μεθ' οὐ δυσώπει ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ἕτερον Ἀπολυτίκιον

Ἦχος πλ. δ’.

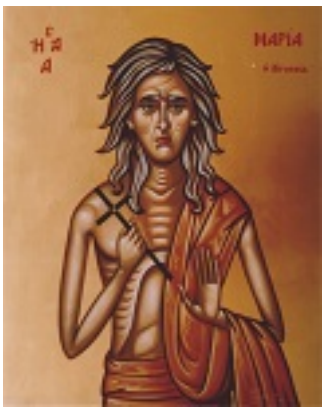
Ἐν σοί Μῆτερ ἀκριβῶς διεσώθη τό κατ᾽ εἰκόνα· λαβοῦσα γάρ τόν σταυρόν, ἠκολούθησας τῷ Χριστῷ, καί πράττουσα ἐδίδασκες, ὑπερορᾶν μέν σαρκός, παρέρχεται γάρ· ἐπιμελεῖσθαι δέ ψυχῆς, πράγματος ἀθανάτου· διό καί μετά Ἀγγέλων συναγάλλεται, Ὁσία Μαρία τό πνεῦμά σου.

Κοντάκιον

Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Ἡ πορνείαις πρότερον, μεμεστωμένη παντοίαις, Χριστοῦ νύμφη σήμερον, τῇ μετανοίᾳ ἐδείχθης, Ἀγγέλων τήν πολιτείαν ἐπιποθοῦσα, δαίμονας, Σταυροῦ τῷ ὅπλῳ καταπατοῦσα, διά τοῦτο βασιλείας, ἐφάνης νύμφη Μαρία πάνσεμνε.

Αγιογραφίες / Φωτογραφίες

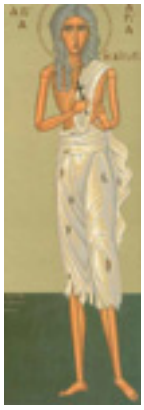
Οσία Μαρία η Αιγυπτία

Οσία Μαρία η Αιγυπτία

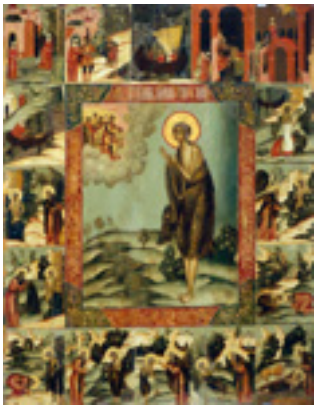
Οσία Μαρία η Αιγυπτία

Οσία Μαρία η Αιγυπτία

Οσία Μαρία η Αιγυπτία

Οσία Μαρία η Αιγυπτία

Οσία Μαρία η Αιγυπτία

Οσία Μαρία η Αιγυπτία και Όσιος Ζωσιμάς

Οσία Μαρία η Αιγυπτία και Άγιος Ζωσιμάς

Οσία Μαρία η Αιγυπτία και Άγιος Ζωσιμάς

Οσία Μαρία η Αιγυπτία και Άγιος Ζωσιμάς

Οσία Μαρία η Αιγυπτία και Άγιος Ζωσιμάς

Οσία Μαρία η Αιγυπτία και Άγιος Ζωσιμάς

Ὁ ἐνταφιασμὸς τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας ὑπὸ τοῦ Ὁσίου Ζωσιμᾶ εἰς τὴν πέραν τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ ἔρημον

Οπτικοακουστικό Υλικό

Ακούστε το απολυτίκιο!

Σχετικές συνδέσεις

1. Όσιος Ζωσιμάς